פעילות להקמת חזית דתית

ראש ישיבת "בית-אל", הרב זלמן מלמד שליט"א, הקדיש ב'ערוץ 7' שלושה "יש שואלים" לקריאה לאיחודה של היהדות הדתית על כל מרכיביה לקראת הבחירות לכנסת הבאה. "הציבור אוהב להיות שייך למחנה גדול, למחנה שמשפיע. ומלבד הערך העצמי שיש באחדות זו, מלבד נחת הרוח שזה יעשה לשמים לרבנו של עולם, שרוצה לראות את בניו מאוחדים, זה גם יביא תועלת מעשית: נציגות הציבור הדתי בכלל תגדל והמאבק על הקולות לא יהיה בתוך המחנה הדתי אלא מבחוץ" – אמר הרב מלמד ב"יש שואלים". הרב הלליט להעמיד את "ערוץ 7" לרשות כל גורם ועניין שישרת את העיקר, האיחודה של היהדות הדתית. מעבר לדיבורים ושידורים, יכנס הרב מלמד בימים הקרובים קבוצת רבנים, שכבר הביעו דעה חיובית נחרצת בזכות הקמתה של חזית דתית מאוחדת, וזאת כדי ליצור בהקדם קשר עם גורמים תורניים במחנה הרחב שיוכו לעורר את כלל הציבור הדתי לצורך באיחודה של היהדות הדתית. "המצב הרוחני, הדתי, המצב של ארץ-ישראל, כל אלה מחייבים לאחד את כל הכוחות, כדי להדוף את המיתקפה על התורה ומצוותיה ועל ארץ-ישראל". זאת אמר לנו הרב מלמד השבוע, וכולו מלא אמונה, כי ניתן יהיה להתגבר על מכשלות הייצוג והמצע.

מסתבר מבדיקה שערכנו השבוע, כי הרב מלמד אינו פעיל בודד בתחום הזה וכי מאחורי הקלעים מתנהלת פעילות נעימה לקידום הרעיון הזה. ש"ס, כפי שנמסר, נתנה כבר עקרונית את הסכמתה לכך. ד"ר מרכז "אגודת ישראל", הרב משה זאב פלדמן שליט"א הנהנה מאמון רב אצל האדמו"ר מגור, הרמ"מ אלתר שליט"א, הבהיר כי הוא רואה בחיוב את המהלך הזה ונראה, כי כבר בימים הקרובים יעלה את העניין בפני האדמו"ר. ח"כ הרב אברהם רביץ הביע נכונות לחטות שכם לאיחוד המחנה הדתי והוא סבור, כי ראש ישיבת פוניבז' הגר"מ שך שליט"א יברך על כל מעשה של איחוד ואחדות. למיטב הידיעה גם אישי מפתח מרכזיים באגף הליטאי של "יהדות התורה" כבר מעורבים בעניין ואם להתרשם ממגעותיהם, הרי שצפויה ברכתם להקמת חזית דתית.

אין כוונה לחציב מועמד כלשהו מבחוץ ברוש "החזית", אלא שראשי המפלגות הקיימות יעמדו בראש "החזית". הבעייה הקשה עלולה להתעורר כאשר תעלה שאלת הייצוג. המפד"ל מחזיקה בידה סקרים המנבאים לה עלייה משמעותית בקלפי ויש לחניח כי גם המפלגות האחרות יטענו לעלייה צפויה. יוזמי "החזית" מבקשים ליצור לחץ ציבורי מאסיבי על ההנהגות הפוליטיות, כדי לאלצן לוותר על משחקים של כבוד לטובת האחדות, שבה הם רואים בשורה בעלת משקל לכלל חציבור הדתי במדינה.

בשוחות בגולן עם הרמ"צ נריה זצ"ל

בימים אלה ממלאו 30 יום לפטירתו של ראש ישיבת בני הרמ"צ נריה זצ"ל. ככל שנוקפים הימים, אנו חשים בגודל האבידה. תלמידיו, מציינים דמות של מחנך ענק ודגול שבמעשיה, מעשי המופת שלה, חרגה הרבה מעבר לישיבות בני. אני מקווה שבניו והרבנית יחי' יכנסו בספר את כל מה ששמעו וליקטו מאז הסתלקותו.

הזכר מעניין מצוי בידיו של בונר הישיבה, הרב יוסי שריד (מבשרת ירושלים) על תרומתו של הרמ"צ נריה לעולם התורה החרדי. בידיו השמות של ראשי הישיבות, הר"מים וכיו"ב, שעברו את חינוכו של הרב ומכהנים פאר בישיבות החרדיות. ישנם הטוענים, כי לחלק מהם אף סייע בביסוס החומרי של הישיבה שבראשותו. יש לחניח כי ימצאו את הדרך לתת פומבי לכל אותם שנות החסד שעשה עמהם.

הסיפור שיסופר להלן אין בו "מופתים". סיפור פשוט המצביע על עוז רוחו של הרב, שידע להתעבר על הפחד בעת מלחמה, כדי לעודד החיילים והלמידים בשעה קשה, שלא היתה קשה היממנו. המסיפר שנילווה אל הרב זצ"ל, ביקש להישאר עלום שם ואנו מכבדים את רצונו.

"זה היה ביום השני למלחמת יום הכיפורים. בבוקרו של יום, טילפן אלי הרב הביתה, אז למדתי בישיבת חברון, ושאל אותי: "מה דעתך שניסע לבקר החיילים בגולן". השבתי בחיוב, נסעתי לכפר הראיה ויצאנו יחד לדרך. בצומת עפולה פגשנו קצין בכיר, כנראה אחד מתלמידיו והוא הצטרף אלינו ונסע אתנו לכל מקום. כמובן שבכל פינה זיהו החיילים את הרב, התאספו סביבנו והוא המטיר עליהם דברי חיזוק ועידוד. עלינו לגולן. לפני העלייה לנאפח כבר חשנו בגודל "הברוך". בעוד אנו עולים, באו מולנו הרבנים האלופים פירון ונבון והרב ישראל אריאל. הם ניגשו אל הרב וספרו לו, כי מול נאפח נמצאות גופות חיילים במצב קשה מאד! וחיילי "יחברה קדישא" זקוקים לתרגה עידוד, כדי להיכנס לטנקים ולעשות את מלאכת הקודש שלהם. הרב נריה מיהר

למלא את חצעת הרבנים הנ"ל. ועלינו לנאפח, בעוד הסורים ממטירים אש וטפת מהלקופטרים ומפגיזים את האזור. הרב לא נרתע מאווירת הקרב ובעוד האש יוקדת סביבנו, נשכבנו בשוחות. רק שכבה האש התקדם הרב לעבר החיילים. הוא עודד את רוחם כפי שרק הוא ידע לעשות ובתום דבריו יצאו לפיניו הנפוחות. מי שלחם או היה ביום השני למלחמה בגיירה הזאת, יודע איזה אומץ לב נדרש מראש ישיבה מסוגו של הרב נריה. הוא התחלך כמר חייל עצוך ולא עניין אותו דבר, אלא הצורך והרצון לעודד את החיילים שנדרשו למשימה קשה במיוחד מכל החיבטבט.

כאשר סיים את שליחותו פנה אלי ואמר: עכשיו בוא ניסע לרבי שמעון במירון.

מאז אותו יום, בכל שנה, "ביום השנה" לביקור בנאפח, היה שולח לי גלויה וכותב בראשה: "יחיים שעשה לנו הקב"ה נסים ברמת הגולן".

ברגעים כאלה נבחן האדם בשורה ארוכה של תכונות ומידות ואז ראיתי עוד פן יחודי של האיש הגדול הזה".

הילד העשירי של משפחת אסייג

בכל שנה לעת כזאת, פרשת שמות, שבה סיפורו של שפרה ופועה, שתי המילדות העבריות, שהחיו את הילדים היהודים במצרים, בניגוד לגזירת פרעה, קוראים רבני ישראל לסייע ככל הניתן לאגודת "אפרת". אגודת "אפרת", כידוע, פועלת לעידוד הילודה ובעיקר נאבקת בקטל העוברים קרי: חפלות. בראש "אפרת" עומד הרופא, ד"ר אלי שוסחיים וכמעט ריבוי להוסקי שליט"א, משום שמעשיו לאו דווקא במסגרת "אפרת" סובבים סביב מידת החסד בטהרתה.

אני מודה שבמשך שנים לא קלטתי ולא הצלחתי להפנים אצלי את בעיית החפלות. באחת הפגישות עם ד"ר שוסחיים הוא הראה לי תינוק ושאל אותי: בקור-רוח: היית רוצה אותו? ואז נחשפתי תחת הלם השאלה לבעייה הנבונתי, כי הנשים המפילות בעליהן עושים זאת בד בקלות, משום שהמסך הפסיכולוגי מסתיר מהם את הנרצח, את העובר. לו היו רואות אותו בעין, אחוז החפלות היה יורד פלאים ורוב הנשים היו מפילות רק על-פי הקריטריונים החלכתיים. באותה פגישה בביתו של ד"ר שוסחיים למדתי, כי לא מעט נשים, בעיקר משכבות המצוקה, נוחות להשתכנע להפיל את ולדן בגלל מצוקה כלכלית רגעית. אשה בהריון שלה ששה ילדים, שקלה להפיל את ולדה משום שמכונת הכביסה בביתה התקלקלה ולא היה לה את 300 השקלים הנדרשים, כדי לתקן אותה. ברגע שהעול הזה רבץ על צווארה ולנגד עיניה ראתה את עבודת הפרך של כביסת היתולים ובגדים בידיים, היא פשוט נשברה ועמדה לפנות ליועדת החפלות", כדי לקבל היתר להפיל את עוברה. 100 דולר (!) פתרו את הבעייה ונתנו חיים לעולם.

באמתחתו של ד"ר שוסחיים מאות אם לא אלפי סיפורים של ילדים ומשפחות מאושרים, שאלמלא מעורבתו המחירה הסיפור היה נגמר אחרת. ברצח העובר.

הנה אחד מהם מהם.

בפני חברי הוועדה הממשלתית להסמכת מוהלים בראשותו של ד"ר שוסחיים הופיע נבחן, שגילה ידיעה טובה בחומר הנדרש. בסיום המבחן נתבקש לחמתין להחלטת הוועדה. כעבור מספר דקות הוזמן לקבל את תוצאות המבחן, שהיו חיוביות. מיד לאחר שבישרו לו על ההחלטה, מיהר הנבחן החוצה והזר עם מעטפה חומה גדולה. מתוכה שלף תמונה של ילד בבן חמש עליו ומאחור. בעוד חברי הוועדה מתבוננים בתמונה סיפר הנבחן, כי הוא אבי הילד שבתמונה, "זאת מתנה אישית שלי לד"ר שוסחיים". הוא החל לנולל את סיפור הריונה של אשתו עם הילד הזה, התשיעי במספר, שהחל ברגל שמאל. "התייעצנו עם רופאים בכירים וכולם אמרו בשפה אחת, חייבים להפסיק הריונן. כאדם דתי קיבלתי זאת בצורה קשה, אבל לא יכולתי להתווכח אתם. קבענו תור להפלה והשלמנו עם אבדן הילד. יומיים לפני המועד ראיתי מודעה המזמינה להרצאה של ד"ר שוסחיים בנושא עידוד הילודה. חיפשתי את הטלפון בביתנו ויצאתי וקיימנו שיחה ממושכת, שבמהלכה שאל אותי עשרות שאלות ואז אמר לי החלטית שהאשה תמשיך בזריון. אשתי ואני השלכנו יהבנו על ה' והחלטנו להמשיך את ההריון. כעבור ששה חודשים נולד לנו תינוק בריא ושלם, כולו מחמדים וללא כל דופי והוא המוצלח ביותר בין כל ילדי. וכאן פנה האב ישירות לד"ר אלי שוסחיים בשאלה: "איך יתכן שחשבת אחרת מכל הרופאים שעמם התייעצנו?"

ד"ר שוסחיים: כשהתייעצת עם הרופאים האחרים, האם אמרת להם כמה ילדים כבר יש לך? האב: כן, הם שאלו מיד בהתחלה ואמרנו להם. ד"ר שוסחיים: זו התשובה לשאלתך. הגישה של רוב הרופאים הגניקולוגים היא, שבמשפחות ברוכות ילדים אין לייחס חשיבות להריון עם ילד נוסף. בכל סדק קל שבקלים, הם חוררים את דינו למוות.

הילד של משפחת אסייג חב את חייו, כמו אלפים אחרים, לפעילות הקודש של ראשי "אפרת" ופעיליה.

בסוד ש"ס

מאת שאול שיף

יחזיקו ב"קלאמקע" ויזכו לישועה

אם אינני טועה, היה זה רבי נחמן מברסלב זצוקל"ה, שאמר, כי כל מי שיפקוד את קברו לגאפח, בעוד הסורים ממטירים אש וטפת מהלקופטרים ומפגיזים את האזור, הרב לא נרתע מאווירת הקרב ובעוד האש יוקדת סביבנו, נשכבנו בשוחות. רק שכבה האש התקדם הרב לעבר החיילים. הוא עודד את רוחם כפי שרק הוא ידע לעשות ובתום דבריו יצאו לפיניו הנפוחות. מי שלחם או היה ביום השני למלחמה בגיירה הזאת, יודע איזה אומץ לב נדרש מראש ישיבה מסוגו של הרב נריה. הוא התחלך כמר חייל עצוך ולא עניין אותו דבר, אלא הצורך והרצון לעודד את החיילים שנדרשו למשימה קשה במיוחד מכל החיבטבט.

כאשר סיים את שליחותו פנה אלי ואמר: עכשיו בוא ניסע לרבי שמעון במירון.

מאז אותו יום, בכל שנה, "ביום השנה" לביקור בנאפח, היה שולח לי גלויה וכותב בראשה: "יחיים שעשה לנו הקב"ה נסים ברמת הגולן".

ברגעים כאלה נבחן האדם בשורה ארוכה של תכונות ומידות ואז ראיתי עוד פן יחודי של האיש הגדול הזה".

הילד העשירי של משפחת אסייג

בכל שנה לעת כזאת, פרשת שמות, שבה סיפורו של שפרה ופועה, שתי המילדות העבריות, שהחיו את הילדים היהודים במצרים, בניגוד לגזירת פרעה, קוראים רבני ישראל לסייע ככל הניתן לאגודת "אפרת". אגודת "אפרת", כידוע, פועלת לעידוד הילודה ובעיקר נאבקת בקטל העוברים קרי: חפלות. בראש "אפרת" עומד הרופא, ד"ר אלי שוסחיים וכמעט ריבוי להוסקי שליט"א, משום שמעשיו לאו דווקא במסגרת "אפרת" סובבים סביב מידת החסד בטהרתה.

אני מודה שבמשך שנים לא קלטתי ולא הצלחתי להפנים אצלי את בעיית החפלות. באחת הפגישות עם ד"ר שוסחיים הוא הראה לי תינוק ושאל אותי: בקור-רוח: היית רוצה אותו? ואז נחשפתי תחת הלם השאלה לבעייה הנבונתי, כי הנשים המפילות בעליהן עושים זאת בד בקלות, משום שהמסך הפסיכולוגי מסתיר מהם את הנרצח, את העובר. לו היו רואות אותו בעין, אחוז החפלות היה יורד פלאים ורוב הנשים היו מפילות רק על-פי הקריטריונים החלכתיים. באותה פגישה בביתו של ד"ר שוסחיים למדתי, כי לא מעט נשים, בעיקר משכבות המצוקה, נוחות להשתכנע להפיל את ולדן בגלל מצוקה כלכלית רגעית. אשה בהריון שלה ששה ילדים, שקלה להפיל את ולדה משום שמכונת הכביסה בביתה התקלקלה ולא היה לה את 300 השקלים הנדרשים, כדי לתקן אותה. ברגע שהעול הזה רבץ על צווארה ולנגד עיניה ראתה את עבודת הפרך של כביסת היתולים ובגדים בידיים, היא פשוט נשברה ועמדה לפנות ליועדת החפלות", כדי לקבל היתר להפיל את עוברה. 100 דולר (!) פתרו את הבעייה ונתנו חיים לעולם.

באמתחתו של ד"ר שוסחיים מאות אם לא אלפי סיפורים של ילדים ומשפחות

מאושרים, שאלמלא מעורבתו המחירה הסיפור היה נגמר אחרת. ברצח העובר.

הנה אחד מהם מהם.

בפני חברי הוועדה הממשלתית להסמכת מוהלים בראשותו של ד"ר שוסחיים הופיע נבחן, שגילה ידיעה טובה בחומר הנדרש. בסיום המבחן נתבקש לחמתין להחלטת הוועדה. כעבור מספר דקות הוזמן לקבל את תוצאות המבחן, שהיו חיוביות. מיד לאחר שבישרו לו על ההחלטה, מיהר הנבחן החוצה והזר עם מעטפה חומה גדולה. מתוכה שלף תמונה של ילד בבן חמש עליו ומאחור. בעוד חברי הוועדה מתבוננים בתמונה סיפר הנבחן, כי הוא אבי הילד שבתמונה, "זאת מתנה אישית שלי לד"ר שוסחיים". הוא החל לנולל את סיפור הריונה של אשתו עם הילד הזה, התשיעי במספר, שהחל ברגל שמאל. "התייעצנו עם רופאים בכירים וכולם אמרו בשפה אחת, חייבים להפסיק הריונן. כאדם דתי קיבלתי זאת בצורה קשה, אבל לא יכולתי להתווכח אתם. קבענו תור להפלה והשלמנו עם אבדן הילד. יומיים לפני המועד ראיתי מודעה המזמינה להרצאה של ד"ר שוסחיים בנושא עידוד הילודה. חיפשתי את הטלפון בביתנו ויצאתי וקיימנו שיחה ממושכת, שבמהלכה שאל אותי עשרות שאלות ואז אמר לי החלטית שהאשה תמשיך בזריון. אשתי ואני השלכנו יהבנו על ה' והחלטנו להמשיך את ההריון. כעבור ששה חודשים נולד לנו תינוק בריא ושלם, כולו מחמדים וללא כל דופי והוא המוצלח ביותר בין כל ילדי. וכאן פנה האב ישירות לד"ר אלי שוסחיים בשאלה: "איך יתכן שחשבת אחרת מכל הרופאים שעמם התייעצנו?"

ד"ר שוסחיים: כשהתייעצת עם הרופאים האחרים, האם אמרת להם כמה ילדים כבר יש לך? האב: כן, הם שאלו מיד בהתחלה ואמרנו להם. ד"ר שוסחיים: זו התשובה לשאלתך. הגישה של רוב הרופאים הגניקולוגים היא, שבמשפחות ברוכות ילדים אין לייחס חשיבות להריון עם ילד נוסף. בכל סדק קל שבקלים, הם חוררים את דינו למוות.

הילד של משפחת אסייג חב את חייו, כמו אלפים אחרים, לפעילות הקודש של ראשי "אפרת" ופעיליה.

יחזיקו ב"קלאמקע" ויזכו לישועה

אם אינני טועה, היה זה רבי נחמן מברסלב זצוקל"ה, שאמר, כי כל מי שיפקוד את קברו ויאמר את אותם עשרת פרקי התהלים, נבחן, שגילה ידיעה טובה בחומר הנדרש. בסיום המבחן נתבקש לחמתין להחלטת הוועדה. כעבור מספר דקות הוזמן לקבל את תוצאות המבחן, שהיו חיוביות. מיד לאחר שבישרו לו על ההחלטה, מיהר הנבחן החוצה והזר עם מעטפה חומה גדולה. מתוכה שלף תמונה של ילד בבן חמש עליו ומאחור. בעוד חברי הוועדה מתבוננים בתמונה סיפר הנבחן, כי הוא אבי הילד שבתמונה, "זאת מתנה אישית שלי לד"ר שוסחיים". הוא החל לנולל את סיפור הריונה של אשתו עם הילד הזה, התשיעי במספר, שהחל ברגל שמאל. "התייעצנו עם רופאים בכירים וכולם אמרו בשפה אחת, חייבים להפסיק הריונן. כאדם דתי קיבלתי זאת בצורה קשה, אבל לא יכולתי להתווכח אתם. קבענו תור להפלה והשלמנו עם אבדן הילד. יומיים לפני המועד ראיתי מודעה המזמינה להרצאה של ד"ר שוסחיים בנושא עידוד הילודה. חיפשתי את הטלפון בביתנו ויצאתי וקיימנו שיחה ממושכת, שבמהלכה שאל אותי עשרות שאלות ואז אמר לי החלטית שהאשה תמשיך בזריון. אשתי ואני השלכנו יהבנו על ה' והחלטנו להמשיך את ההריון. כעבור ששה חודשים נולד לנו תינוק בריא ושלם, כולו מחמדים וללא כל דופי והוא המוצלח ביותר בין כל ילדי. וכאן פנה האב ישירות לד"ר אלי שוסחיים בשאלה: "איך יתכן שחשבת אחרת מכל הרופאים שעמם התייעצנו?"

ד"ר שוסחיים: כשהתייעצת עם הרופאים האחרים, האם אמרת להם כמה ילדים כבר יש לך? האב: כן, הם שאלו מיד בהתחלה ואמרנו להם. ד"ר שוסחיים: זו התשובה לשאלתך. הגישה של רוב הרופאים הגניקולוגים היא, שבמשפחות ברוכות ילדים אין לייחס חשיבות להריון עם ילד נוסף. בכל סדק קל שבקלים, הם חוררים את דינו למוות.

הילד של משפחת אסייג חב את חייו, כמו אלפים אחרים, לפעילות הקודש של ראשי "אפרת" ופעיליה.

חאחל על קברו של הצדיק רבי ישראל דב זצוקל"ה היה "חבנייר" היחידי שנשאר שלם אחרי ההחפצצות. אחרי המלחמה כשהתחילו לשקם את העיר, החליטו לשקם את תחנת הטרנספורמטור ב"אהל" שעל קברו של רבי ישראל דב, משום שהוא היה הבניין השלם היחיד. התחילו הפועלים לחפור את היסודות לעמודי הטרנספורמציה. ביום חפרו ולמחרת בבוקר, בבוא הפועלים להמשיך בעבודתם, הם מצאו את הבורות מלאים כאילו לא נחפרו ביום אתמול. מחזה זה חזר ונשנה כמה פעמים. הפועלים חופרים ובלילה יד עלומה מילאה את הבורות. הפועלים שחפרו נתקפו בפחד מחתופעה הפלאית וסיירנו להמשיך בחפירה והשלטונות בעל כורחם נאלצו לוותר על תוכניתם".

עוד מספרת הגב' בארג:

"זכרתי אשה אחת בשם פיגל פרידמן מהעיר מאזיר, שלקתה במחלה קשה באיברי הבטן הפנימיים. היא הגיעה לקציב כדי לעבור ניתוח. כשבתה את הבטן, נוכחו הרופאים לראות שאין מה לעשות. אחרי שיצאה מבית החולים, שוחחה גב' פרידמן בביתנו מספר שבועות. באחד הימים נסיה לקברו של רבי ישראל דב בווילדנץ ואני התלוויתי אליה. אזכרתי שהיא התייפחה על הקבר ותצעקה: "רצוני לחיות עד שאחתן את חמשת התינוקים שנשאירו אחרי מות בעלי; ריבונו של עולם, אבי היתומים, על מי אכזב את חמשת האפרוחים שלי?"

תפלתה לא שבה ריקם, והיא זכתה להוליך לחופה את כל חמשת ילדיה וגם לחבק כמה נכדים חביבים. בחתונה של בן הזקונים שלה השתתפתי גם אנכי, כי היא היתה אוהבת קבועה בביתנו, בכל פעם שהיתה מגיעה לקציב לקבל טיפולים והקרנות.

בניגוד לתחזיתו של הרופאים, שתוחלת חייה קצרים, היא היתה עוד עשרים שנה והשאה את בניה מקימום משפחות. קצרת ימים ושבעת נתן, חשיבה בשנת תשכ"ה את נשמתה המזוככת לבוראה".

כשנוכחו השלטונות הקומוניסטיים שקבר חצדיק מושך אליו המונים ומשמש תמריץ רציני לחיזוק האמונה – אטמו את פתח הכניסה ואת החלון של "האהל".

גם אטימת הכניסה ל"אהל" לא מנעה מהחמונים לפקוד את הקבר ולהחזיק בברזלים שנקבעו ברוחב חדלת האטומה. מעשה השלטונות רק הגביר את האמונה בצדיק, כשנוכחו שאחרי כמאתיים שנה מתקיימות נבואות: "גם אלה שיחזיקו ב"קלאמקע" של הקבר, יזכו לישועה.

משנתרע לרשויות שעדיין נוהרים בני אדם לאחור הקבר של הצדיק, הקיפו את המקום בגדר תיל דוקרני והמבקרים היו נכנסים דרך פירצה בגדר התיל, שנתתך במקום שהיה צמוד לשיח קטן, שהסתיר את הפירצה בגדר. הצדיק, קדוש עליון רבי אהרון מבעלז אמר פעם, שצדיק שהלך לעולמו, יהיה גדול ככל שיהיה, אם אין מזכירים אותו, או את ספריו, או את מעשיו, בעלמא הזיין, אין הוא זוכה לעליית נשמה כפי שהוא ראוי לה. זכה והזכירוהו מתקיים בו ואף "במותו יותר מבחייתו" הוא פועל ישועות בקרב הארץ. אשר על כן, אנו מזכירים כאן את היה ורה צפורה בת צביה, את ששכר בן טובה ואת אורי בן פנינה לרפואה שלימה, לאלתר ובזכות הצדיק שיזכו לישועה במהרה.